

Stanko z golobčkom.

Na trati pod grmičem tam,
Sedi naš mali Stanko sam:
Tu s cvetkami naj se igra,
Da vrne mati se s polja.

Nad njim zdaj zašumi grmič,
In k njemu dol spusti se ptič:
Golobčka Stanko v njem spozna,
Saj mnogo jih ima doma.

In srce se mu vzradosti,
Ročico dvigne, govori:
„Oj pridi sem, golobček moj.
Naj malce se igram s teboj!...“

Kot da golobček bi umel,
Skakljaje k njemu je prišel —
Pri njem zdaj mirno je ostal,
Da Stanko ž njim se je igral . . .

In vas golobčki se bojé?! —
Preprosto, čisto le srce
Golobček v čislih ima vsak,
Ker on teh čednostij je znak. —

Al. Peterlin.

Šolnina.

(Spisal Glávor.)

Nu, vidite, na vse zadnje je pa le šel Koširjev Jelček v Ljubljano. Res je bilo treba mnogo oblezti materi, ali s pomočjo gospoda župnika in drugih dobrih duš je pa le šlo, in danes — danes že hodi Jelček ponosno s tistimi velikimi knjigami v »megnazijo«, kakor pravi njegova stara gospodinja.